

Seria de învățătură: Gloria neprihănirii

Titlu: Sesiunea 13 – Credincioșii nu pot păcătui

Autor: Eduard Serediuc

Data: 29 aprilie 2021

Curățarea de păcate a conștiinței

Credincioșii nu pot păcătui (1 Ioan 3:9)

1 Ioan 3:9 (RMNN)

⁹ Oricine este născut din Dumnezeu **nu păcătuiește**, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și **nu poate păcătui**, fiindcă este născut din Dumnezeu.

Mulți oameni se luptă să înțeleagă acest pasaj deoarece contextul arată clar că creștinii încă păcătuiesc:

1 Ioan 1:8 (BTF2015)

⁸ Dacă spunem că **nu avem păcat**, ne înșelăm pe noi înșine și adevărul nu este în noi.

1 Ioan 1:10 (BTF2015)

¹⁰ Dacă spunem că **nu am păcătuit**, îl facem mincinos și Cuvântul Lui nu este în noi.

1 Ioan 2:1 (BVA)

¹ Dragii mei copii, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. **Dar dacă cineva dintre voi păcătuiește**, avem la Tatăl un „Avocat”. Acesta este Isus care pledează în mod corect în favoarea noastră.

Acestea sunt trei ipostaze din aceeași scrisoare unde scriitorul, apostolul Ioan, vorbește despre a păcătui. Primele două pasaje comunică următorul lucru: ”Dacă spui că nu ai păcat, ești un mincinos”. Apoi, în al treilea pasaj adaugă: ”Îți scriu acestea, ca să nu păcătuiești (în viitor). Dar dacă păcătuiești, tu ai un Avocat care este cu Tatăl”. Apoi, în 1 Ioan 3:9 el declară: ”Dacă ești născut din Dumnezeu, nu poți păcătui.” Sună foarte contradictoriu, nu-i așa? Atât Scriptura cât și experiența ne arată că creștinii pot păcătui și încă păcătuiesc. Chiar întreg contextul cărții 1 Ioan ne arată că este posibil pentru un credincios născut din nou să facă ceva care e păcat. Totuși, 1 Ioan 3:9 spune clar că dacă ești născut din Dumnezeu, nu poți păcătui. Cum poate fi aceasta?

Unii oameni consideră că 1 Ioan 3:9 se referă la faptul că nu poți ”în mod regulat” să păcătuiești. Mai multe traduceri ale Bibliei chiar redau versetul în felul acesta. Oamenii care adoptă această perspectivă predică ceva de genul următor: ”Dacă erai un bețiv înainte de a fi salvat, poate te vei mai îmbăta o dată sau de două ori, dar dacă ești cu adevărat salvat, nu vei mai păcătui în mod regulat. În cele din urmă, vei vedea victorie în acel domeniu, sau nu ai fost cu adevărat născut din nou.” Însă, pentru a

îmbrățișa acest punct de vedere, tu trebuie să categorisești păcatele – ceea ce Dumnezeu nu face. Pentru El, nu există păcate "mari" și păcate "mici". Conform definiției Sale, noi toți păcătuim în mod regulat și obișnuit. Noi toți, în mod regulat, nu reușim să studiem Cuvântul lui Dumnezeu atât cât ar trebui să o facem. Noi toți, în mod obișnuit, eșuăm în a-i iubi pe alții atât cât ar trebui. În mod regulat, nouă nu ne pasă de alții atât cât ar trebui. În mod regulat, alunecăm în egoism, iar Dumnezeu trebuie, în mod regulat, să se ocupe de noi cu privire la aceasta. De asemenea, câteodată trecem cu vederea lucruri pe care Dumnezeu le numește păcate. De exemplu, Dumnezeu vede mâncatul excesiv și lacom la fel ca beția, adulterul și crima (vezi Deuteronom 21:20). Mâncatul excesiv este un păcat care se poate întâmpla doar în mod regulat și repetat. Nu poți deveni supraponderal doar mâncând o singură dată o porție mare de mâncare. Chiar dacă te-ai chinui să bagi toată acea mâncare în tine într-o singură masă, ar face o diferență de poate jumătate de kilogram sau un kilogram. Însă, pentru a pune 25-50 de kilograme în plus, tu trebuie să mănânci peste măsură în mod repetat. A fi supraponderal este un păcat practicat în mod regulat. Nu spun aceasta ca să condamn pe cineva, pentru că știu că sunt și oameni supraponderali nu neapărat din cauza mâncării. Însă, doresc să pun lucrurile puțin în perspectivă.

Dacă interpretezi 1 Ioan 3:9 în acest fel, că tu nu poți păcătui în mod regulat dacă ești cu adevărat născut din Dumnezeu, atunci nimeni nu s-ar califica, pentru că noi toți păcătuim în mod regulat. Singurul mod prin care această interpretare poate fi predicată este prin a spune: "Ei bine, nu poți practica păcatele mari în mod regulat, dar păcatele mici, sigur, poți să le faci în mod regulat". Însă versetul nu spune acest lucru.

Cred că aparenta contradicție și confuzie creată de cartea 1 Ioan cu privire la noua creație și la păcat decurge din alternarea frecventă și subtilă între păcatul de la nivelul trupului și sufletului și păcatul de la nivelul noului spirit. Dacă înțelegi structura ființei umane ca duh, suflet și trup și faptul că Dumnezeu tratează cu credincioșii născuți din nou în duhul sau la nivelul duhului, atunci o interpretare mai bună a acestui pasaj ar fi următoarea. Singura parte din tine care este născută din Dumnezeu este duhul tău. Sufletul tău nu este născut din Dumnezeu și nici trupul tău nu este născut din Dumnezeu. Ele au fost cumpărate, dar nu sunt încă răscumpărate. Sufletul și mintea ta sunt reînnoite, iar trupul tău va fi glorificat la sfârșit. Însă singura parte din tine care este schimbată acum într-o clipă este duhul tău, iar duhul tău nu poate păcătui. Duhul a fost creat în adevărată dreptate și sfințenie (Efeseni 4:24). O dată ce ai crezut, duhul tău a fost sigilat (Efeseni 1:13), păstrat și încapsulat în Duhul Sfânt în așa fel încât păcatele pe care le înfăptuiești prin acțiunile și gândurile tale să nu pătrundă în el. Din moment ce duhul recreat nu poate păcătui în sine însuși, el își păstrează puritatea și sfințenia. Tu nu pierzi sfințenia duhului în funcție de cum te porți. Această înțelegere a lucrurilor este esențială pentru a avea o relație cu Dumnezeu și părtășie cu El.

Pe baza capitolelor 9 și 10 din cartea Evrei, precum și pe baza a ceea ce am discutat până acum despre păcatele viitoare, putem interpreta 1 Ioan 3:9 și în felul următor: dacă toate păcatele trecute, prezente și viitoare ale credincioșilor născuți din nou deja au fost șterse prin jertfa lui Isus o dată pentru totdeauna, atunci nu există nici un nou tip de păcat pe care un credincios l-ar putea înfăptui și care să se afle în afara păcatelor pe care jertfa lui Isus le-a rezolvat și șters deja. Prin urmare, în realitate un creștin nu poate să mai păcătuiască.

În continuare, haideți să vedem cum și de ce anume convinge Duhul Sfânt lumea și pe credincioși, pentru că, de cele mai multe ori, condamnarea care vine din partea conștiinței este confundată cu convingerea Duhului Sfânt.

Convingerea de păcat și neprihănire

În noaptea dinaintea crucificării Sale, în Ioan 16:7-11, Isus a dat ucenicilor Săi niște instrucțiuni, spunându-le următoarele:

Ioan 16:7-11 (BVA & VDCL)

⁷ Totuși, vă spun adevărul: este în avantajul vostru să plec, pentru că dacă nu plec Eu, Ajutorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, Îl voi trimite la voi.

⁸ Și când va veni El, va încredința (va convinge) lumea **de păcat, de dreptate (neprihănire) și de judecată**:

⁹ **de păcat**, fiindcă ei nu cred în Mine;

¹⁰ **de dreptate (neprihănire)**, pentru că Mă duc la Tatăl și nu Mă mai vedeți;

¹¹ **de judecată**, pentru că conducătorul acestei lumi este judecat.

În versetul 8, putem vedea tripla slujire a Duhului Sfânt: să convingă lumea de păcat, de dreptate și de judecată. E uimitor cum religia în general a răsucit acest verset pentru a-l face să sune condamnat, când de fapt opusul este adevărat. Domnul Isus parcă a știut că acest pasaj va fi interpretat greșit sau că ar putea fi interpretat greșit și astfel a continuat în versetele următoare să explice în detaliu exact ce a vrut să spună. În versetul 9, spune "de păcat" (la singular) și nu "de păcate" (la plural). Duhul Sfânt convinge lumea și nu pe credincioși, de un singur păcat: păcatul de a nu crede în Isus. El nu convinge lumea de toate păcatele lor individuale imorale, pentru că conștiința face deja acest lucru. În ce privește oamenii care nu sunt născuți din nou, Duhul Sfânt nu-i convinge de lucruri cum ar fi beția, minciuna sau furatul; aceasta este misiunea conștiinței. Principalul motiv pentru care oamenii vor merge în iad este păcatul respingerii lui Isus, și nu păcatele lor individuale. Aceasta este cauza directă și primară, din cauză că păcatele întregii lumi au fost deja plătite:

Isus nu a murit doar pentru creștinii care urmau să Îl accepte, ci El a murit și pentru oamenii care poate nu Îl vor accepta niciodată. El a plătit pentru păcatele lor de asemenea. **Păcatele întregii lumi au fost plătite.** Domnul Isus a plătit pentru păcatele întregii lumi, chiar și pentru acelea care nu au fost încă înfăptuite. Prin urmare, oamenii nu merg în iad pentru păcatele lor. Păcatele lor au fost plătite. Oamenii merg în iad pentru respingerea plății făcute pentru păcatele lor, care este jertfa Domnului Isus. Cristos a plătit pentru păcatele fiecărei persoane. Nu contează că ești o persoană bună, o persoană morală sau o persoană rea. Romani 3:23 spune că: "toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu". Fiecare om a ratat cerul. Unii dintre noi am trăit poate puțin mai bine ca alții și nu am făcut lucrurile rele pe care alții le-au făcut, dar în comparație cu standardul de sfințenie a lui Dumnezeu, toți am păcătuit și nu ne-am ridicat la nivelul sfințeniei Lui. Dacă te încrezi în propria bunătate, propria sfințenie și în faptele tale bune, fără a-L primi pe Cristos în inima ta, vei merge în iad. Isus este Cel care a plătit pentru păcatele tale și tu nu poți veni înaintea lui Dumnezeu bazându-te pe bunătatea ta și să-I spui: "Doamne, merit cerul pentru că am trăit sfânt. Nu am înjurat, nu am furat și nici nu am omorât pe nimeni. Sunt o persoană bună și morală." Vei fi trimis direct în iad. Însă Isus a plătit pentru păcatele tuturor! Pentru absolut toți oamenii! Toate păcatele tale au fost achitate. Nu contează ce ai făcut. Nu contează nici dacă ești persoana cea mai de jos din lume. Isus a plătit pentru păcatele tale așa cum a plătit pentru păcatele fiecărei alte persoane, deci păcatul nu mai este problema. Isus a pus capăt problemei păcatului o dată pentru totdeauna. Isus este totul. Toate se învârt în jurul Lui. Tot ceea ce contează este să îți pui credința în Isus. Acesta este lucrul de care Duhul Sfânt convinge lumea: plata achitată de Isus pentru toate păcatele.

După ce ești născut din nou, Duhul Sfânt continuă să te convingă și să îți spună același lucru, dar pe partea de neprihănire a plății. El încearcă să te convingă că toate păcatele tale trecute, prezente și viitoare au fost iertate și îndepărtate pentru tine de plata în sânge a lui Isus. Duhul Sfânt nu este Cel care umblă după tine peste tot spunându-ți: "Nu ar trebui să faci aceasta" sau "Nu ar fi trebuit să faci cealaltă". Unii dintre voi gândiți uneori în felul următor: "O, Duhul Sfânt stă de capul meu și îmi spune tot timpul că nu ar trebui să fac aceea sau cealaltă." Nu, aceasta e religia care îți vorbește în felul acesta, nu Duhul Sfânt. Propria ta conștiința este cea care te condamnă și cunoașterea ta intuitivă a binelui și a răului, cunoaștința ta despre ce este drept și ce este greșit. Religia doar amplifică acestea și înrăutățește situația. **Duhul Sfânt nu este Cel care te condamnă.** Nu ați auzit niciodată oameni în biserică mărturisind lucruri de genul: "Fratele meu, am făcut lucrul acesta greșit și Duhul Sfânt m-a făcut să mă simt deplorabil; pur și simplu nu

îmi dă pace”? Acești oameni se ridică, mărturisesc și apoi se pocăiesc și spun tuturor ce au făcut. Și ei cred că Duhul Sfânt aduce acest sentiment de condamnare. Ei îl numesc convingere sau muștrare, dar e de fapt condamnare. Aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt este împotriva conștiinței sau că se opune ei. Conștiința este bună și morală, exact cum spune Pavel și despre Legea lui Moise. Acesta e motivul pentru care Dumnezeu ne-a dat o conștiință de la început, pentru a ne ține în frâu. Atât conștiința, cât și Legea reflectă natura lui Dumnezeu și standardul Său moral perfect. Amândouă sunt pe aceeași undă și în unitate cu Duhul Sfânt. Însă, Duhul Sfânt trebuie să-i convingă pe credincioși de o realitate superioară care înlocuiește sau e deasupra condamnării care vine din partea conștiinței și a Legii lui Moise, și anume, El încearcă să-i convingă de neprihănirea lui Isus plătită cu sânge. Nu-i așa că nu auzi foarte des în biserici astăzi oameni ridicându-se în picioare și spunând: ”Dragi frați și surori, am făcut asta sau cealaltă și știu că nu e bine ce am făcut înaintea lui Dumnezeu. Dar Duhul Sfânt a venit la mine și m-a încredințat că încă sunt neprihănirea lui Dumnezeu în Cristos, încă sunt preaiubitul lui Dumnezeu, și încă sunt liber de condamnare”? Și totuși, acestea sunt exact lucrurile de care Duhul Sfânt încearcă să îi convingă pe credincioși, mai ales după ce au păcătuit, pentru că ele sunt contrare logicii minții umane.

În ceea ce-i privește pe credincioși, Duhul Sfânt continuă să-i convingă, practic, de același păcat al necredinței și nu de păcate individuale. Însă, de data aceasta, nu este necredința în plata lui Isus pentru păcatele lor, ci necredința în rezultatul etern și continuu ale plății lui Isus pentru păcate, adică necredința în neprihănire. Duhul Sfânt este acolo pentru a-i convinge pe credincioși de neprihănire. De ce? Pentru că Isus nu mai este cu ei ca să îi asigure mereu de această realitate. El a plecat la Tatăl. Așadar, atunci când păcătuiești ca și credincios, Duhul Sfânt este acolo să te întrebe: ”Crezi tu cu adevărat în Isus?” Tu răspunzi: ”Da, cred”. Apoi El spune: ”Atunci ești încă neprihănit și în relație bună cu Dumnezeu chiar dacă ai păcătuit. Tu nu ești condamnat. Dumnezeu nu este supărat pe tine și tu ești încă în părtășie cu El. Iar Eu, Duhul Sfânt, sunt încă aici cu tine să te ajut și să te întăresc. Sunt de partea ta indiferent de situație și te iubesc”.

Rădăcina tuturor păcatelor este păcatul necredinței în Isus. Dacă dai la o parte toate straturile, totul se reduce la necredință. De ce te îngrijorezi? Pentru că nu ai încredere în Isus. Îngrijorarea este o insultă la adresa promisiunilor lui Dumnezeu. Doctorul îți spune că ești bolnav și că urmează să mori, în timp ce Biblia îți spune că prin rănilor Lui ai fost vindecat (1 Petru 2:24). De ce stai bolnav uneori? Pentru că ai încredere în diagnosticul și informația furnizată de doctori mai mult decât în ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre vindecare și despre cine ești tu în Cristos. Și de acest lucru încearcă Duhul Sfânt să îi convingă pe credincioși. El încearcă să îi convingă de Cuvântul neprihănirii.

Duhul Sfânt este Mângâietorul, Ajutorul și Ziditorul, nu Acuzatorul. Diavolul și conștiința ta sunt

acuzatorii. Biblia spune:

1 Ioan 3:20 (BTF2015)

²⁰ Pentru că, dacă inima noastră ne condamnă, **Dumnezeu este mai mare decât inima noastră** și cunoaște toate lucrurile.

Când propria inimă te condamnă, Dumnezeu este acolo prin Duhul Sfânt să îți spună că El este mai mare decât acea condamnare și El cunoaște toate lucrurile. El este conștient de eșecurile și păcatele tale, dar El este mai mare decât acestea.

Până acum, am văzut din Cuvânt că credincioșii născuți din nou sunt neprihăniți în natura duhului lor, că ei sunt liberi de condamnare pentru totdeauna și că păcatele lor viitoare au fost de asemenea eradicate. În consecință, aceștia nu pot în realitate păcătuți în duhul lor. Care sunt atunci implicațiile acestor adevăruri în anumite domenii cu care credincioșii se confruntă zilnic, cum ar fi mărturisirea păcatelor, Cina Domnului, siguranța mântuirii, precum și sfințenia practică sau sfințirea? Vom vedea în următoarele sesiuni.